

ע"פ 1414/17 - ראפת עריאן, מדינת ישראל נגד מדינת ישראל, פלוני, מוופק עריאן, ראפת עריאן

בית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים פלייליים

ע"פ 1414/17

ע"פ 2030/17

לפני: כבוד המשנה לנשיאה ח' מלצר
כבוד השופט ע' פוגלמן
כבוד השופט מ' מזוז

המערער בע"פ 1414/17: ראפת עריאן

המעררת בע"פ 2030/17: מדינת ישראל

נ ג ד

המשיבים בע"פ 1414/17: 1. מדינת ישראל
2. פלוני

המשיבים בע"פ 2030/17: 1. מוופק עריאן
2. ראפת עריאן

ערעורים על גזר הדין של בית המשפט המחוזי בחיפה
(כב' השופטת ד' סלע) בת"פ 14-08-17474 מיום
19.1.2017

תאריך הישיבה: ה' בחשון התשע"ח (25.10.2017)

בשם המערער בע"פ 1414/17 עו"ד אלי סבן
והמשיבים בע"פ 2030/17:

עמוד 1

בשם המשיבה 1 בע"פ 1414/17 עו"ד עדי שגב
והמערער בע"פ 2030/17:

בשם שירות המבחן למבוגרים: גב' ברכה וייס
פסק-דין

השופט ע' פוגלמן:

המערער בע"פ 1414/17 (הוא המשיב 2 בע"פ 2030/17; להלן: המשיב 2) הורשע בבית המשפט המחוזי בחיפה (כב' השופטת ד' סלע), לפי הודאתו, בעבירה של החזקת נשק לפי סעיף 144(א) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: החוק) בצירוף סעיף 29 לחוק; בעבירת ירי באזור מגורים לפי סעיף 340 לחוק בצירוף סעיף 29 לחוק; ובעבירת מעשי פזיזות ורשלנות לפי סעיף 338(א)(5) לחוק. על המשיב 2 נגזרו 12 חודשי מאסר בפועל; 12 חודשי מאסר על תנאי בתנאים שפורטו בגזר הדין; ופיצוי למתלונן בסך 60,000 ש"ח. המשיב 1 בע"פ 2030/17 (להלן: המשיב 1) הורשע לפי הודאתו בעבירה של החזקת נשק לפי סעיף 144(א) לחוק בצירוף סעיף 29 לחוק; בעבירה של ירי באזור מגורים לפי סעיף 340 לחוק בצירוף סעיף 29 לחוק; ובעבירה של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות לפי סעיף 333 לחוק, בצירוף 335(א)(1) לחוק; ונגזרו עליו 26 חודשי מאסר בפועל; 15 חודשי מאסר על תנאי בתנאים שפורטו בגזר הדין; ופיצוי בסך של 140,000 ש"ח. ערעורו של המשיב 2 נסוב על חומרת רכיב המאסר בפועל והפיצויים, וערעור המדינה על קולת עונשי המאסר בפועל שנגזרו על המשיבים.

1. לפי עובדות כתב האישום המתוקן, ביום 28.7.2014 ערכו המשיבים 1 ו-2 (להלן ביחד: המשיבים), שהם אחים, מסיבה לרגל חג עיד אל פיטר בביתם, אשר בינו לבין ביתו של שכנם (להלן: בית השכן) קיים מרווח צר שרוחבו כ-3.4 מטרים ואורכו כ-9 מטרים (להלן: המתחם). מסיבת החג נערכה במתחם, בצמוד לקירות שני המבנים שבהם קבועים חלונות המשקיפים על המתחם. במהלך המסיבה, הוציא המשיב 1 אקדח, שאותו החזיק שלא כדיון, וירה באמצעותו מספר כדורים כלפי מעלה. בהמשך, מסר המשיב 1 את האקדח למשיב 2, שהחזיק בו שלא כדיון, וירה כלפי מעלה. המשיבים העבירו אחד לשני את האקדח, ובכל פעם ירו כלפי מעלה כשהם מעודדים ותומכים זה בזה. לשמע קולות הירי, ניגשו המתלונן, יליד שנת 2000, וקטינה נוספת ששהו בבית השכן לאחד מחלונות בית השכן המשקיפים אל המתחם והתבוננו מטה. באותו זמן, המשיכו המשיבים לירות כלפי מעלה ואחד הכדורים שירה המשיב 1 באוויר פגע בראשו של המתלונן, שהיה באותה העת כבן 13 שנים וחצי. לאחר ששמעו המשיבים כי המתלונן נפגע בעקבות הירי, עזבו במהרה את המתחם, נכנסו לרכביהם ונמלטו מהמקום. בעקבות הפגיעה הובהל המתלונן לבית החולים, שם אובחן כסובל מפגיעות ראש שונות. נכון למועד הגשת כתב האישום המתוקן, המתלונן היה מאושפז בבית החולים כשפלג גופו השמאלי משותק.

2. תחילה המשיבים כפרו באשמה, אולם לאחר סיום פרשת ההוכחות ועובר לשמיעת הסיכומים בהליך, הגיעו הצדדים להסדר טיעון שבמסגרתו הודו המשיבים בעובדות כתב האישום המתוקן שפורטו לעיל. ביום 20.7.2016 הרשיע בית המשפט המחוזי בחיפה (כב' השופטת ד' סלע) את המשיבים, על פי הודאתם, בעבירה של החזקת נשק לפי סעיף 144(א) לחוק בצירוף סעיף 29 לחוק ובעבירת יריות באזור מגורים לפי סעיף 340 לחוק בצירוף סעיף 29 לחוק. בנוסף, הורשע המשיב 1 בעבירת חבלה חמורה בנסיבות מחמירות לפי סעיף 333 לחוק בצירוף סעיף 335(א)(1) לחוק; והמשיב 2 הורשע בעבירת מעשי פזיזות ורשלנות לפי סעיף 338(א)(5) לחוק. בהמשך, הורה בית המשפט על הכנת תסקירי שירות מבחן בעניין המשיבים (להלן ביחד: תסקירי שירות המבחן) ותסקיר נפגע עבירה (להלן: תסקיר

3. בתסקירי שירות המבחן שנערכו למשיבים צוין כי משפחת מוצאם היא נורמטיבית, ללא מעורבות קודמת של יתר בני המשפחה בפלילים. אשר למשיב 1, צוין כי הוא נשוי בשנית, וילדיו מהנישואים הקודמים נמצאים בחזקתו; וכי מחוות דעת של מעסיקו בעבודתו הנוכחית, כמפעיל ציוד הנדסי, עולה כי המשיב 1 הוא עובד אחראי הממלא עבודתו לשביעות רצון הממונה עליו. שירות המבחן התרשם כי המשיב 1 קיבל אחריות חלקית על מעשיו אולם ביטא צער וחרטה ביחס לתוצאת מעשיו ולנזק שנגרם למתלונן; כי המשיב 1 מודע לחומרת מעשיו, אך מרוכז יותר בהשלכות הענישה על חייו; וכי התנהלותו באירוע המיוחס לו לא נבעה משורשים אנטי-סוציאליים מובהקים. מטעמים אלה ונוכח ההשפעה המרתיעה של ההליך הפלילי ומעצרו של המשיב 1 במסגרתו, העריך שירות המבחן כי הסיכון להישנות התנהגות דומה מצדו נמוך. על רקע שיקולים אלה ואחרים שפורטו בתסקיר, לא בא שירות המבחן בהמלצה טיפולית או שיקומית בקהילה.

4. מהתסקיר שהוכן בעניינו של המשיב 2, עולה כי הוא נשוי ואב ל-4 ילדים וכי עד למעצרו ובמשך 4 שנים עבד כמנהל עבודה בחברה לעבודות עפר ופיתוח. עוד צוין כי המשיב 2 סיים 12 שנות לימוד עם תעודת בגרות ואף החל לימודים במכינה באוניברסיטת חיפה, שאותם לא השלים בעקבות קשיים שפקדו את העסק המשפחתי. שירות המבחן עמד על כך שלמשיב 2 שתי הרשעות קודמות, בגין עבירות אלימות. שירות המבחן ציין כי המשיב 2 גילה חרטה, צער ואכזבה מהתנהגותו, ובצד זאת רואה עצמו כקרוב, שנגרר אחרי אחיו, המשיב 1, וממוקד בהשלכות הענישה הצפויה לו מבחינה אישית ומשפחתית. המשיב 2 מסר לשירות המבחן, כי לא נערכה סולחה, אך כי הוא מוכן לבקש סליחה מהמתלונן ולשלם כל סכום של פיצוי על מנת להגיע להסדר סולחה בין המשפחות. שירות המבחן העריך את הסיכון להישנות ביצוע עבירות דומות על ידי המשיב 2 כנמוך, נוכח התרשמותו כי התנהגות המשיב 2 לא נובעת משורשים אנטי-סוציאליים וכי מעצרו וההליך המשפטי בעניינו היו משום גורם מרתיע ומציב גבולות עבורו. בסופו של דבר, ובין היתר בשל חומרת העבירה שבה הורשע המשיב 2, לא בא שירות המבחן בהמלצה עונשית שיקומית גם בעניינו.

5. בצד תסקירים אלה התקבל תסקיר נפגע העבירה, שבו צוין כי מאז הפגיעה מצבו הפיזי של המתלונן השתנה מהקצה אל הקצה. במהלך התקופה הראשונה שלאחר הפגיעה עבר המתלונן ניתוחים רבים בראשו והיה בסכנת חיים ממשית ובמשך השנה הראשונה שלאחר הפגיעה היה מרותק לכיסא גלגלים ולמיטה. בתסקיר צוין כי כתוצאה מהפגיעה, סובל המתלונן מנכות בחלקו השמאלי של הגוף כך שהוא זקוק לסיוע בפעולות פשוטות ובסיסיות וכי אף יכולת הדיבור שלו נפגעה. עוד צוין כי מלבד הפגיעה הפיזית נגרמו למתלונן, המרותק לבית נוכח מגבלותיו הפיזיות ומבלה רוב הזמן בבדיקות וטיפולים רפואיים, נזקים נפשיים וכי נראה שהוא שרוי במצב דכאוני. נוסף על דברים אלה פורטו בתסקיר השלכותיה של הפגיעה במתלונן במישור המשפחתי: אמו של המתלונן (להלן: האם) עזבה את עבודתה כדי לטפל בו, ואחיו - בנה הבכור - נאלץ לעזוב את לימודיו כדי לסייע בפרנסת המשפחה; והמשפחה כולה סובלת מהתנכלות מצד משפחת המשיבים.

6. ביום 19.1.2017 גזר בית המשפט המחוזי בחיפה (כב' השופטת ד' סלע) את עונשם של המשיבים. בית המשפט עמד על חומרת המעשים המיוחסים למשיבים ועמד על פוטנציאל הסיכון הרב הגלום בעבירות הנשק, גם כחלק מחגיגות, המצדיק החמרה בענישה בגינן. נקבע כי למרות שהמשיבים לא התכוונו לפגוע באדם, הם ירו באוויר באזור מגורים, ובכך סיכנו את ביטחונם ושלמות גופם של המתלונן ואחרים ששהו בסביבה - סיכון שהתממש במקרה דנא. כן עמד בית המשפט על מצבו הקשה של המתלונן וההשלכות של פציעתו על משפחתו כעולה מהתסקיר שנערך בעניין זה. בית המשפט העמיד את מתחם העונש ההולם לעבירות שבהן הורשע המשיב 1 על 24 עד 48 חודשי מאסר

בפועל; ואת המתחם בעניינו של משיב 2, שחלקו באירוע היה קטן מזה של המשיב 1, על 12 עד ל-30 חודשי מאסר בפועל. בבואו לקבוע את עונשם הפרטני של המשיבים, התחשב בית המשפט לקולה בהודאתם; באחריות שקיבלו על מעשיהם ובחרטה שהביעו; בעברו הפלילי הנקי של המשיב 1 ובעברו הפלילי הלא מכביד של המשיב 2; באורח חייהם התקין שניהלו המשיבים עובר לאירוע דנן; בכך שגם לאחר שחרורם ממעצר הם עובדים לפרנסת משפחתם; ובהערכת שירות המבחן כי קיימת רמת סיכון נמוכה להישנות עבירות דומות בעתיד מצדם. לחומרה, ציין בית המשפט כי לא בכדי נמנע שירות המבחן מלבוא בהמלצה טיפולית או שיקומית בעניין המשיבים, בין היתר נוכח חומרת המעשים המיוחסים להם ובפרט באשר למשיב 1 - נוכח האדישות שגילה לסיכון הטמון במעשיו. על כך הוסף כי מהתסקירים שהכין שירות המבחן עולה כי המשיב 1 ממוקד בנזק שעלול להיגרם לו מהענישה והמשיב 2 לא מקבל אחריות מלאה על מעשיו ונוקט עמדה קורבנית. על רקע השיקולים האמורים, ובשים לב גם לכך שיהיה זה מאסרם הראשון של המשיבים; לקושי שייגרם למשפחותיהם כתוצאה מהמאסר; ולתקופת המעצר, קבע בית המשפט את עונשם של המשיבים ברף הנמוך של המתחם, כאמור מעלה.

ביום 16.2.2017 הורה בית משפט זה (החלטת השופט (כתוארו אז) ח' מלצר) על עיכוב ביצוע עונש המאסר בפועל שהושת על המשיב 2.

טענות הצדדים

7. המדינה (היא המערערת בע"פ 2030/17 והמשיבה 1 בע"פ 1414/17) משיגה על עונשי המאסר בפועל שהושתו על המשיבים, המקלים לשיטתה. לדבריה, שגה בית משפט קמא הן בקביעותיו לגבי מתחמי העונש, הן בשקלול הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה. אשר למתחמי העונש, נטען כי אלה לא משקפים את מדיניות הענישה הנוהגת ואת החומרה הגלומה בעבירות הנשק. זאת, בשים לב לכך שבאירוע נושא הליך זה נערך ירי במקום מגורים, שבו פוטנציאל הנזק גדול במיוחד; לכך שפוטנציאל הנזק התממש; ולכך שרק באורח נס לא נפגעו אנשים נוספים. אשר לקביעת העונש בתוך המתחם, טוענת המדינה כי בית המשפט לא נתן משקל מספיק לבריחתם של המשיבים ממקום האירוע חלף הושטת עזרה למתלונן, ולעובדה שהנשק שבאמצעותו בוצעה העבירה לא הוסגר. המדינה סבורה כי שיקולי הרתעה מצדיקים להחמיר בענישה בגין "ירי שמחה", בכדי שזו לא תיחשב תופעה "נורמטיבית" - כפי שעולה מדבריהם של המשיבים בתסקירי שירות המבחן; ובייחוד נוכח הצורך בהרתעת הציבור מפני הישנות עבירות דומות.

8. המשיב 2 משיג בערעורו הן על עונש המאסר בפועל, הן על הפיצויים שהושתו עליו. לטענתו, עונש המאסר שהטיל עליו בית המשפט חמור מהעונש הנהוג במקרים דומים ולא ניתן משקל לעובדה שמעשיו לא היו אלה שהובילו לפגיעה. המשיב 2 טוען כי היה על בית המשפט לתת משקל גדול יותר להודאתו, בשל קיומם של קשיים ראייתיים, כפי שצוין אף בהסדר הטיעון; ולכך שחלקו באירוע היה מינורי. עוד נטען כי בית משפט קמא שגה בקבעו כי הוא גילה "פזיזות ואדישות כלפי הסיכון ההרסני", משדברים אלה לא נתמכים בכתב האישום המתוקן. המשיב 2 מפנה לתסקיר שירות המבחן, החיובי לדבריו, שבו צוין כי הוא הודה והתחרט על מעשיו וכי רמת הסיכון להישנות עבירות מצדו היא נמוכה. העובדה שבתסקיר צוין כי הוא מוטרד מהעונש הצפוי לו היא טבעית, כך המשיב 2, וזו לא הייתה צריכה להיזקק לחובתו. עוד טוען המשיב 2 כי לא ניתן משקל מספק לנסיבותיו האישיות, ובפרט להשלכות המעצר וההליך המשפטי עבורו, שהביאו להרתעה הנדרשת, ובהקשר זה מפנה המשיב 2 לתסקיר המשלים בעניינו, שבו צוין כי חודדו עבורו הגבולות בין המותר לבין האסור. אשר לרכיב הפיצוי, טוען המשיב 2 כי מעשיו לא הובילו לפגיעה במתלונן, ולכן לא מתקיים הקשר הסיבתי הנדרש בכדי לחייבו בפיצוי לפי סעיף 77(א) לחוק. אשר לטענה אחרונה זו, השיבה המדינה בדיון שלפנינו כי התנהגותו הפזיזה של המשיב 2, בהעבירו את הנשק למשיב 1, גרמה לפגיעה. המתלונן או מי מטעמו

לא נכחו בדיון שלפנינו, אך באת כוח המדינה ציינה כי האם מסרה לה שהיא מתנגדת לשינוי סכום הפיצוי שהמשיב 2 חויב בו.

9. בתשובה לערעור המדינה, טוען המשיב 1 כי העונש שנגזר עליו הוא סביר, ואין מקום להתערב בו. המשיב 1 מדגיש כי לא הייתה לו כוונה לפגוע במתלונן, וכי ההליך המשפטי השיג את ההרתעה הנדרשת. כן טוען המשיב 1 כי יש להתחשב בתסקיר המשלים החיובי שניתן בעניינו ובתהליכי השיקום שהוא עובר במסגרת מאסרו.

בתסקירים המשלימים שהונחו לפנינו בעניינם של המשיבים, צוין כי המשיב 1 משקיע במסגרת הלימודים בבית הסוהר, ולוקח חלק בקבוצות חינוכיות שונות, שבהן הוא משתתף באופן קבוע. כן צוין כי לא קיימים אצל המשיב 1 דפוסים עברייניים מושרשים וכי המאסר מהווה גורם מרתיע משמעותי עבורו, תוך שהוא בוחן את דרכיו ומבטא חרטה על העבירות שביצע. אשר למשיב 2, צוין כי החשש מפני ההחלטה שתניתן בעניינו גרמה לטלטלה רגשית עזה אצלו ואצל בני משפחתו, וכי הוא מתאר מצוקה כלכלית קשה, אשר בגללה, בין היתר, אינו יכול לעמוד בתשלומים למתלונן. אשר להתייחסותו לאירוע, שירות המבחן התרשם כי המשיב 2 עדיין מציג עמדה קורבנית, ואינו רואה צורך בטיפול או התערבות כלשהי לשינוי דפוסי התנהלותו. להשלמת התמונה יוער כי בדיון שלפנינו צוין בא כוח המשיבים כי אלה טרם שילמו את סכום הפיצוי שנגזר עליהם וכי בעניין זה הוגשה בקשה לפריסת התשלום למרכז לגביית קנסות, אגרות והוצאות, שטרם נענתה.

דיון והכרעה

לאחר בחינת הטיעונים בערעורים, עיון בתסקירים המשלימים ושמיעת באי כוח הצדדים בדיון שלפנינו, הגענו לכלל מסקנה כי יש לקבל כל אחד מהערעורים באופן חלקי כפי שיפורט להלן.

10. בית משפט זה עמד לא פעם על פוטנציאל הסיכון הרב כתוצאה משימוש בנשק חם באזורי מגורים, גם כאשר השימוש נעשה במסגרת יריות בשמחות, אשר עלול להביא לפגיעה גם בעוברי אורח תמימים (ע"פ 1880/14 עמאש נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (19.11.2014); ע"פ 2918/13 דבס נ' מדינת ישראל, פסקה 8 (18.7.2013); ע"פ 4460/11 מדינת ישראל נ' פאיד, פסקה 9 (28.11.2011) (להלן: עניין פאיד)). סיכון זה התממש, לדאבון הלב, במקרה דנא, אשר כתוצאה מהירי נפצע המתלונן, קטין כבן 14 במועד האירוע, ונגרמו לו פגיעות קשות, שפורטו בכתב האישום המתוקן והובאו בהרחבה בתסקיר נפגע העבירה. לכך יש להוסיף, מבחינת נסיבות ביצוע העבירה במקרה שלפנינו, כי לאחר שהתגלה דבר הפגיעה במתלונן כתוצאה מהירי, נמלטו המשיבים מזירת האירוע (ע"פ 2274/12 אבו מאדי נ' מדינת ישראל, פסקה 15 (27.2.2013)). יוער - אף כי בנסיבות העניין אין בכך כדי להשפיע על הכרעתנו שלהלן - כי דומה שבית משפט קמא נתן משקל נוסף לנסיבות אלו בשלב גזירת העונש בתוך המתחם, הגם שמקומן בקביעת מתחם העונש ההולם. עוד יש לשקול, בבחינת שיתוף הפעולה של המשיבים עם רשויות החוק (לפי סעיף 40א(6) לחוק), כי המשיבים אמנם הודו בעובדות כתב האישום המתוקן, אולם לא הסגירו את הנשק ששימש אותם לביצוע העבירות (ע"פ 4377/16 תורק נ' מדינת ישראל, פסקה 19 (6.10.2016)). על יסוד האמור, נוכח חלקו הדומיננטי של המשיב 1 בפרשה - אשר הירי שבוצע על ידו הוא שהביא לפגיעה במתלונן, ונוכח תוצאותיה הקשות והבלתי הפיכות של הפגיעה; ובהינתן מדיניות הענישה המחמירה בפסיקתנו בעבירות שבהן הורשע, שהעונש שנגזר עליו לא נותן לה ביטוי הולם, סברנו כי יש לקבל את ערעור המדינה בעניינו, ולהחמיר את עונש המאסר בפועל שהוטל עליו כך שתווסף לו שנה אחת והוא יעמוד על 38 חודשים. למסקנה זו הגענו בשים לב לכך שערכאת הערעור אינה ממצה

את הדין עם הנאשם, ולאחר עיון במסקנות החיוביות בתסקיר המשלים שהוגש בעניינו של המשיב 1 שאותן זקפנו לזכותו (עניין פאיד, פסקה 9).

11. אשר למשיב 2, בית משפט קמא שקל את מעורבותו המוגבלת יותר באירוע שהביאה לכך שלא יוחסה לו עבירה של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות; את הסדר הטיעון שבעקבותיו תוקן כתב האישום בעניינו; ואת נסיבותיו האישיות. למרות שעונש המאסר שהוטל עליו הוא על הצד הנמוך, לא מצאנו כי האיזון שערך בית המשפט בין השיקולים לקולה ולחומרה בעניינו של המשיב 2 חורג מרמת הענישה במידה המצדיקה את התערבותנו לעניין רכיב המאסר בפועל והערעורים בנקודה זו נדחים (ראו למשל ע"פ 6989/13 פרח נ' מדינת ישראל, פסקה 12 (25.2.2014); ע"פ 7241/12 טאטור נ' מדינת ישראל, פסקה 4 (12.2.2013)). בצד האמור, ראינו לקבל את ערעורו של המשיב 2 בכל הקשור לרכיב הפיצויים. כפי שהוסכם על הצדדים, תיקונו של כתב האישום בעניינו של המשיב 2 נבע מקשיים ראייתיים, שבגינם ויתרה המדינה על האשמת האחרון בגרימת חבלה חמורה למתלונן בצוותא עם המשיב 1. משכך, לא ניתן לקבוע כי מעשיו של המשיב 2 עונים על דרישת הקשר הסיבתי הקבועה בסעיף 77(א) לחוק, שלפיה ישולם הפיצוי ל"אדם שניזוק על ידי העבירה" (ע"פ 657/89 זמירו נ' מדינת ישראל, פ"ד מח(4) 309, 312-313 (1994) (להלן: עניין זמירו)). יוער כי בעניין זמירו, הושארה בצריך עיון השאלה אם ניתן לחייב נאשם בפיצוי לפי סעיף 77 לחוק במקרה שבו קיימות די ראיות כדי לקבוע אחריות אזרחית נזיקית (עניין זמירו, בעמ' 313). אולם, משהמדינה לא טענה לעניין זה בדיון שלפנינו ובשים לב לכך ששאלה זו לא נדונה על ידי בית המשפט המחוזי לא ראינו להידרש לה כעת לראשונה.

סוף דבר: ערעור המדינה מתקבל חלקית, כך שעונש המאסר בפועל שיישא המשיב 1 יעמוד על 38 חודשים, בניכוי ימי מעצרו. ערעורו של המשיב 2 מתקבל באופן חלקי, כך שיבוטל רכיב הפיצוי שהוטל עליו. יתר רכיבי העונש, כפי שפורטו על בגזר הדין של בית המשפט המחוזי, יותרו על כנם.

המשיב 2 יתייצב לשאת בעונש המאסר ביום 21.11.2017 עד השעה 10:00; בבית מעצר קישון, או על פי החלטת שירות בתי הסוהר, כשברשותו תעודת זהות או דרכון. על המשיב 2 לתאם את הכניסה למאסר, כולל האפשרות למיין מוקדם, עם ענף אבחון ומיין של שירות בתי הסוהר, בטלפונים: 08-9787377 או 08-9787336.

ניתן היום, י"ז בחשוון התשע"ח (6.11.2017).

ש ו פ ט

ש ו פ ט

המשנה לנשיאה